

Stadsdichter stamelt

Van wal steken 't eeuwige heden in
dat er geweest is en gaat komen?
Poldermoskee in Mokums Paradijs,
Spinoza en slavernij, Tante Leen de
tachtigers een sardonische halsband-
parkiet om maar iets te noemen,
twee november tweeduizend vier
en ook Lennon en de holocaust was hier.
Ik kan de stad de maat niet nemen,
wat zal ik hekelen en delen en waarvoor
waarschuwen, zweren ze samen
de duist're kinderen op het plein?
Wordt vrijheid gefolterd, propt
links een angstpeer in haar mond?
Ik kwam van heinde en verre
(Flevoland) mezelf hier ontketenen,
bewoonde in de rosse buurt een knus
krot, liep colleges metafysica,
's zomers vlijde een boom zijn
kruin op de vensterbank neer, er was
verdwegende wiet in overvloed en
peeskamertjestover waar duizend jaar
voordien wat hutten stonden, wanden
van takken onder een rietdak met rookgat,
men zopas met ontginnen begonnen was,
er werd gevist en voortgebracht, geboerd
en gebeden. Ook scheidt mijn verbazing
het nabije dat mij omsluit, de gezichtloze
overbuurman in zijn woning, soms
kruisen wanneer ik naar de bank slof
onze blikken elkaar, een tel blijven we
staan, vervolgen onze gang, proberen
elkaar te vergeten. Bennie
schiet mij te binnen, de kat van hiernaast
is blind bij mijn weten, een tumor heeft
hij in zijn kop, een verlamd achterlijf,
de vallende ziekte en een abces in de kaak
vanwege al het slagroom dat ie krijgt – Bennie
moet in leven blijven voor Ronnie,
zijn oude baasje dat kunstmatig in coma
gehouden wordt. Nee ik kan de stad de maat
niet nemen. De stad huist in mij. Leeg
ik mijn hoofd ontwaar ik een reiger
in gedachten verzonken roerloos op het
dak van een auto staan. U soms ook?

